
1 / 4

giáo hoàng đã quởng cáo với những dung xúc phạm đến tình cảm của các tín hữu công giáo (x.bản tin của Đoàn Chim Việt, 20/11/2011).

Cũng như những người sinh ra và lớn lên trong môi trường văn hóa đặc cao nguyên tộc “nam nữ thụ thụ bất thân”, có lẽ suốt thời niên thiếu, tôi chưa từng thấy có ai công khai “hôn hít” bao giờ cả. Ngay cả những cha mẹ tôi cũng chưa một lần bắt tôi bắt gặp “quả tang” làm mất chỗ chầu yếm công khai nào cho đến khi nói tôi chuyển ôm nhau mà hôn hít. Mãi cho tới khi đến Pháp, lớn đến tiên tôi thấy có sự khác biệt “sự khác biệt” khi thấy bắt gặp những công cộng nào người ta cũng hôn nhau thoải mái và dĩ nhiên hôn nhau theo kiểu Tây (French kiss). Những chuyển gì rồi cũng quen. Bây giờ tôi thấy mình như “trở” ra trở về cảm nhận trai gái, đàn ông đàn bà ôm nhau hôn trên màn hình cũng như trên đường phố trở về cảm nhận mình. Với tôi, cái hôn say đắm hay bắt gặp chỗ chầu yếm nào của hai người khác phái đang yêu nhau lúc nào cũng đẹp. Phải nói rằng cái hôn là một cách biểu lộ tình cảm đẹp nhất mà văn minh Tây phương đã mang lại cho nhân loại.

Thật ra, mà Wikipedia đã tra cứu, tôi thấy “hôn hít” không phải là phát minh của văn minh Tây phương, mà đã có từ thời Ai Cập cổ cũng như Hy Lạp, Assyria và Ấn Độ. Theo nhà nhân chủng học Cesare Lombroso thế kỷ 19, cái hôn của những tình nhân xuất phát và tiến hóa từ cái hôn của người mẹ. Vào đầu thế kỷ 20, nhà sử học Ernest Crawley, khi nghiên cứu về người gốc của cái hôn, đã cho rằng thời Neolithic, trước thế kỷ 20, người ta chỉ biết có một hình hôn là hôn hôn của người mẹ dành cho trẻ nhỏ. Thời Phi Châu và những “vùng kém văn minh”, vẫn chưa hay người yêu không bao giờ hôn nhau.

Tuy nhiên, trong bối cảnh tôn giáo, thì cái hôn xem ra rất phổ quát. Kinh thánh của Do thái giáo cũng như Kinh Coran của Hồi giáo ghi lại rất nhiều cái hôn. Riêng Kitô giáo, trong giai đoạn tiên khởi, đã nói đến cái hôn bình an. Theo ngã của văn minh Tây phương, đã có một đạo, cái hôn bình an này cũng được du nhập vào Việt nam, những không thấy hình ảnh vào văn hóa Việt nam. Tôi còn nhớ, vào cao điểm của nghi thức Thánh lễ sau cuộc cải tổ của Công đồng Vatican II, từ năm 1965, các tín hữu công giáo được với chiếc gối trao cho nhau một chiếc gối bình an. Ở Tây phương, thì đây là lúc người người bắt tay nhau hay nắm tay thân mật một chút thì ôm lấy nhau để gối là trao cho nhau cái hôn bình an. Trong chuyển đổi Việt nam vừa rồi, tôi thấy chiếc gối bình an này vẫn còn được người công giáo Việt nam trao cho nhau một cách máy móc và lạnh lùng. Trong đa số các nhà thờ, nam nữ vẫn thụ thụ bất thân, nghĩa là nam nữ chỉ ngồi bên nhau và nữ thì vẫn “tụ tụ” bên trái. Khi linh mục kêu gọi trao bình an cho nhau, thì ai đó ra hiệu và người ta mới quay sang nhau, có khi cũng chỉ nhìn nhau và rồi phàng cái chào nhau. Đến khi nói đâu xa, tới Úc đến nay, trong các thánh lễ bằng tiếng Việt nam, mới khi được mời gối trao ban bình an, cùng lắm người Việt nam chỉ bắt tay nhau thôi. Ngay cả với chúng tôi cũng chìa tay ra cho nhau! Hình như mọi người thấy có những cảm giác ôm nhau để trao bình an cho nhau.

Đúng như cái hôn vẫn còn là một cách biểu lộ tình cảm xa lạ với người Việt nam và người Á châu nói chung. Phải chăng vì trân quý sự chân thành và sự những cái hôn Giuda mà người Việt nam còn e dè với chiếc gối này không? Những dù sống ở thời đại nào và thu nhập văn hóa nào, con người vẫn phải đi vào quan hệ với người khác bằng sự “tiếp xúc” qua thân xác của mình. Hôn cũng chỉ là một hình thức tiếp xúc. Điểu quan trọng không phải là sự tiếp xúc mà là một cách thân mật và chân tình của con người. Người ta vẫn có thể ngồi sát bên nhau mà vẫn là người xa lạ hay kẻ thù của nhau. Một hình hôn Giuda, dù có “mùi mịn” đến đâu cũng chỉ đánh động

đồng cồng i đồng hôn.

Ngày nay y khoa đã khám phá ra sự cảm nhận của trẻ con và cha mẹ và tiếp xúc với môi trường khác. Chuyên gia tâm lý trẻ em Karl Menninger đã chứng minh rằng những người “chăm trí” thường đáp trả một cách tích cực hơn nếu có sự tiếp xúc giữa họ với người cha mẹ. Một bài viết đồng cồng đăng trong một tạp chí y khoa ghi lại rằng các bệnh nhân bị đột quỵ thường trở lại bình thường mau chóng hơn nếu có một người yêu thường họ hiện diện bên cạnh họ nắm tay họ. Bài báo cũng cho thấy rằng những người nhận bệnh tê liệt não bộ cũng sẽ có đồng nghiệp hơn sau khi tiếp xúc với người thân. (x.Harold Sala, Joyfully Single in a Couples'World, Mandaluyong City, Philippines, 1996, trg 99)

Tạp chí Reader's Digest, ở New South Wales, trong số ra tháng 12 này, cũng ghi lại một câu chuyện thật cảm động về sự cảm nhận của trẻ và hai sinh nhân sự tiếp xúc giữa người mẹ và một thú vật. Đây là một “phép lạ” mà các bác sĩ không giải thích được, nhưng cha mẹ đứa bé mới bị mất tích xác tại sao nó sống còn. Theo câu chuyện, mẹ cô dù phải chờ 14 tuần nữa người phụ nữ tên là Kate Ogg, 29 tuổi, mới đến ngày lâm bồn, nhưng cô đã trải qua những cơn đau thật không chịu đựng nổi, cho nên đã đưa cô vào bệnh viện Wollongong, New South Wales. Tại đây, hai đứa con sinh đôi đều khỏe, một trai một gái của cô đã chào đời. Nhưng trong khi đứa em gái tên là Emily đã “mang tiếng khóc vào đời” thì anh nó, Jamie, lại ra đời như một khúc gỗ. Trong 20 phút, các bác sĩ đã tìm cách đưa dòng khí vào buồng phổi của em, nhưng tất cả mọi cố gắng đều vô ích. Đứa bé vẫn không thở, không cử động, không đáp trả lại với bất cứ thử kích thích nào. Một trong những bác sĩ đã phải thú nhận với người mẹ rằng họ không còn hy vọng nào đối với đứa con.

Đến cho người mẹ đồng cồng nhìn một con lợn con, các bác sĩ đã đưa đứa bé trở lại cho cô. Cùng với người cha mẹ đang có mặt bên cạnh, người mẹ đã tháo quần áo xung quanh đứa con và đặt nó trên tiếp xúc lên ngực mình. Cô vỗ nhẹ nhàng và ôm đứa bé vào lòng. Cô nhìn lại rất nhiều lần, mọi khi cô nghe cô nhận được hay đau yếu, cô ôm lấy anh và hôn vào mặt anh. Cô không bao giờ ý thức rằng chính cái lợn săn sóc mà người ta thường gọi là “chăm sóc theo kiểu Kangaroo mẹ chăm sóc con” (kangaroo mother care) đó đã giúp cho bệnh tình của cô nghe cô thuyết phục rất nhiều.

Ôm con vào lòng, Kate bắt đầu nói chuyện với nó. Cô kể cho nó nghe về em nó và gia đình nó. Lũn lủn quá, sau vài phút, người mẹ nghe thấy tiếng ngóc cựa của đứa con bắt đầu đồng cồng một cách nhịp nhàng. Cô nói cho cô nghe biết là có thể đứa bé còn sống và bỏ cho cô đi gọi bác sĩ. Nhưng bác sĩ chỉ ý đến chẩn đoán và giải thích rằng đây có thể là một phản xạ tự nhiên mà thôi. Nhưng hai vợ chồng vẫn không hết hy vọng. Họ đặt đứa bé vào lòng và cả ba ôm lấy nhau như một cái gia đình nào đó nắm bó thân mật với nhau. Lần này, họ không thể tin được điều đã xảy ra: đứa bé bắt đầu mở mắt ra và nắm lấy ngón tay của cha nó. Người cha mẹ liền chạy đi báo tin cho các bác sĩ. Một viên bác sĩ cùng với một y tá nhận phòng và cũng với một người đi theo như một trợ lý, ông giải thích rằng hai vợ chồng đang bị ốm to lớn. Lúc bấy giờ người mẹ nắm lấy một ngón tay của mình cho viên bác sĩ xem và nói rằng đứa bé đã nắm vào ngón tay có dính sữa của cô. Viên bác sĩ liền đưa tay bế đứa bé lên và nghe nó khóc khi nghe nó bắt đầu khóc. Ông đặt nó xuống giường trở lại và đặt nó nghe lên ngực của nó. Đứa bé đã bắt đầu thở và máu cũng đã lưu chuyển trong người nó.

Bài viết trên báo Reader's Digest đã trích dẫn lại của ông Matt Hertenstein, một giáo sư

Những quà tặng vô giá

Tác Giả: Chu Th&#p

Thứ Bảy, 26 Tháng 11 Năm 2011 07:30

kh&#o v&# tâm lý h&#c t&#i đ&#i h&#c DePauw, Hoa k&# và là m&#t chuyên gia n&#i ti&#ng trên th&# gi&#i v&# s&#c m&#nh c&#a s&# “ti&#p xúc” b&#ng da th&#t c&#a con ng&#&#i. Giáo s&# Hertenstein nói: “Thân xác c&#a chúng ta thêm đ&#&#c đ&#ng ch&#m. Ng&#&#i ta đã ch&#ng minh đ&#&#c &#nh hu&#ng tích c&#c c&#a s&# “ti&#p xúc” đ&#i v&#i sinh lý, h&# th&#ng mi&#n nhi&#m, s&# đ&#p tr&# tr&#&#c s&# căng th&#ng và ngay c&# não b&# c&#a chúng ta”. Đ&#u này không ch&# đ&#c bi&#t có giá tr&# đ&#i v&#i tr&# s&# sinh mà còn đ&#i v&#i m&#i ng&#&#i trong b&#t c&# tr&#ng thái th&# lý và tinh th&#n nào.

Nhìn l&#i kinh nghi&#m b&#n thân, m&#i l&#n ngã b&#nh, &# b&#t c&# tu&#i nào, đ&#u tôi s&# nh&#t v&#n là s&# cô đ&#n và đ&#u tôi “thêm” nh&#t v&#n là s&# hi&#n di&#n c&#a ng&#&#i thân. Th&#t ra, không ch&# có nh&ng lúc đau y&#u, mà bình th&#&#ng, tôi v&#n th&#y thêm m&#t l&#i chào h&#i, m&#t n&# c&#&#i thân thi&#n, m&#t ánh m&#t giao c&#m và c&#m thông và nh&#t là m&#t bàn tay thân ái nào đó, n&#u không đ&#&#c v&# lên vai, thì cũng đ&#&#c n&#m b&#t.

Trong m&#t s&# đ&#p đ&#c bi&#t, tôi cũng c&# g&#ng h&#i nh&#p vào văn hóa Tây ph&#&#ng đ&# “ôm hôn” ng&#&#i thân, nh&#t là sau m&#t th&#i gian dài xa cách. Nh&ng trong cu&#c s&#ng th&#&#ng ngày, tôi v&#n luôn trân quý nh&ng c&# ch&# thân thi&#n và thân ái mà tôi nh&#n đ&#&#c và trao cho ng&#&#i khác. Đó là nh&ng quà t&#ng vô giá mà ng&#&#i cho không bao gi&# ng&#. R&#t nhi&#u l&#n trong đ&#i, tôi đã l&#&#t qua bu&#n kh&#, th&#t b&#i, chán n&#n ch&# nh&# vào m&#t c&# ch&# h&#t s&#c “v&# v&#n” c&#a ng&#&#i thân. M&#t cái v&# vai có th&# khi&#n tôi đ&#ng d&#y làm l&#i t&# đ&#u, m&#t ánh m&#t khích l&# khi&#n tôi có s&#c m&#nh đ&# ch&#y tr&#n...công an. Qu&# th&#c, tôi đã s&#ng m&#t cu&#c s&#ng đ&#y ý nghĩa cho đ&#n hôm nay ph&#n l&#n nh&# vào nh&ng ti&#p xúc thân tình gi&#a ng&#&#i v&#i ng&#&#i, và tôi tin r&#ng tôi v&#n luôn c&#n nh&# v&#y.

Vi&#t nh&ng giòng ch&# này m&#i tu&#n, tôi c&#m th&#y h&#nh phúc vì tôi bi&#t r&#ng tôi đang đ&#&#c “ti&#p xúc” v&#i ng&#&#i khác. Nh&#n và trao ban tình thân ái ch&#c ch&#n là “th&#&#ng v&#” duy nh&#t mà tôi yêu thích và g&#n bó trong cu&#c đ&#i này.